

Els socialistes catalans, en plena reflexió interna

La renovació del PSC

El PSC duu a terme una "renovació de missatge, de mètodes i d'imatge". En tot el procés, hi ha hagut temes que han aixecat més polseguera que no altres, sobretot les demandes de revisar la relació amb el PSOE.

Després de les passades eleccions autonòmiques, la direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya anuncià que iniciaven un procés de renovació. Aquest procés tenia tres àmbits. Una renovació del missatge polític, "per tal de connectar millor amb l'electorat, per mobilitzar els joves, i per arribar a sectors progressistes de les classes mitjanes i professionals". Una renovació dels mètodes organitzatius "per impulsar el contacte directe amb el ciutadà, reduint la distància entre ciutadà i política, i per incrementar la influència social". I una renovació de la imatge pública perquè el missatge socialista "sigui percebut nítidament". Les coordenades del debat eren aquestes, i per tant, no era una qüestió ni de noms, líders, ni de canvis profunds d'estratègia. Era l'obligada revisió després de successives derrotes electorals en el terreny autonòmic, per poder afrontar amb més garanties les del 96.

I en aquestes coordenades es desenvolupa el debat, tot i que al llarg de les últimes setmanes s'han fet sentir diversos accents. Aquests accents han vingut principalment a partir d'articles publicats a la revista *Correspondència Socialista*, un butlletí intern adreçat a quadres socialistes i impulsat per Raimon Obiols mateix. El tema de relleus en càrrecs de direcció sembla secundari davant altres qüestions plantejades. L'anunci de Pasqual Maragall de prendre un paper més actiu en la política autonòmica, fet poques setmanes després de les eleccions, es pot interpretar més com un gest envers Obiols que no pas com un relleu de lideratge. És difícil de preveure si Maragall acceptaria el repte d'enfrontar-se a Pujol l'any 96, en el cas que aquest encara mantingui intactes les seves possibilitats, cosa que per ara sembla bastant probable. El que sí que sembla consensuada es la posició d'Obiols com a primer dirigent del partit, cosa que no implica necessàriament que hagi de ser can-

El PSC està immersit de ple en un debat intern que l'ha de portar a la seva renovació. Raimon Obiols és l'actual secretari general del partit.

J. MORERA

didat a la presidència de la Generalitat, tal com ell mateix ha explicat. D'aquesta manera i com a novetat, es podria donar que el primer secretari del PSC i el candidat a la presidència fossin, al 96, dues persones diferents, tot i que per a la segona plaça encara no hi ha un escollit.

El que per ara preocupa més els dirigents socialistes, segons que es desprèn dels articles publicats al butlletí intern, és trobar un terreny de joc polític propi per al PSC, que li permeti de configurar-se com una alternativa de govern, bo i mantenint la voluntat de fer oposició responsable a Catalunya. Fer oposició tenint en compte que governen, com a socis, a Madrid, i en una conjuntura on CiU cada vegada se sent més còmoda amb el PSOE. Com a

mesura per a donar més protagonisme polític al PSC en aquest camp, alguns dirigents socialistes creuen que el partit no ha de fer cap paper de mitjancer entre la Generalitat i l'estat, sinó, com explica el membre de l'executiu, Antoni Castells, buscar "l'entesa prèvia entre les forces polítiques catalanes, com a pas per a la negociació i l'entesa Generalitat-estat". D'aquesta manera pretenen reforçar el paper polític del PSC a Catalunya, bo i remarcant-ne el perfil.

El reforçament de la personalitat del PSC és considerat com una prioritat en el marc d'aquest debat. Diversos dirigents aporten propostes en aquesta línia, tot i que de grau divers, segons els casos, però totes amb la mateixa finalitat: acostar el

socialisme català a capes mitjanes de la societat, que configuren el gruix de qualsevol opció que vulgui ser hegemònica. Per fer més net aquest perfil, hi ha propostes com la de Jordi Font, responsable de l'àrea de Cultura de l'executiu, que demana "una reflexió conjunta" PSC-PSOE que permeti de "tirar endavant no tan sols el projecte socialista a nivell d'estat, sinó també el projecte nacional del PSC".

Altres, com Daniel Font, van una mica més enllà. Aquest diputat socialista al Parlament proposa que el PSC prioritzi "la construcció de Catalunya, des d'una voluntat transformadora i de progrés" per sobre de qualsevol altre objectiu, reforci el seu caràcter de partit d'esquerreres, i superi "els problemes d'imatge nacional". Sobre aquest darrer punt, Daniel Font creu necessari "l'inici d'una reflexió conjunta del PSC amb la direcció del PSOE, i amb la direcció del govern espanyol, que doni resultats a terme mitjà, i que permeti d'abor-

dar totes les modificacions necessàries que calgui sobre orientació i sobre imatge, a través de la confiança mútua i el consens". Per Font és "esperable i exigible" que el mateix grau de responsabilitat que ha assumit el PSC "envers el projecte global del socialisme espanyol, sigui assumit també pel PSOE i el govern socialista envers el projecte polític del PSC". Aquesta posició no és però majoritària dins el socialisme català, o almenys no hi està d'acord el secretari d'organització del partit, Josep M. Sala, que va desautoritzar l'escrit de Font. Altres dirigents socialistes, com el president de la federació de Barcelona Antoni Santiburcio, arran de la polèmica desfermada, van demanar que es deixessin de publicar escrits de debat intern a *Correspondència Socialista*.

La necessitat de revisar les relacions PSC-PSOE és una qüestió que desvetlla molts recels i de moment el debat de la renovació cerca més les solucions en el ca-

mí de superar l'abstenció, de mobilitzar els joves, de clarificar el discurs, esquerranitzant-lo i acostar-lo al ciutadà. Malgrat que altres destacats dirigents socialistes, com l'alcalde de Girona Joaquim Nadal o Francesc Casares (vegeu requadre) també hagin fet al·lusions als lligams amb el PSOE, el PSC sembla que no modificarà la seva línia en aquest sentit. Això no exclou que, de tot el debat que s'està duent a terme, en pugui sortir un partit renovat, sense trencar les grans coordenades per on es mou, però amb una línia d'acció política diferent.

En tot cas, el més innovador de tot es la forma com es duu a terme, amb una transparència desconeguda en altres formacions polítiques, que solen abordar aquestes qüestions o tancades en el seu executiu, o com a cosa exclusiva dels seus líders.

Pere Martí

Diccionari d'un socialista crític

En el marc de la reflexió interna que duu a terme el PSC, **Francesc Casares**, ex-dirigent del corrent d'opinió Esquerra Socialista i militant del partit, va publicar un article a *Correspondència Socialista*, titulat "Diccionari d'urgència per a un debat necessari", on amb un seguit de definicions abordava algunes de les qüestions clau:

Articulació PSC/PSOE: Les articulacions de vegades pateixen d'artrosi, una malaltia que no cal guarir, necessàriament, separant els membres ni

fixant l'articulació. En el nostre cas, seria suficient una "relectura" dels textos constitucionals del PSC. Ho diuen tot i no cal inventar res: sobirania plena del PSC i plataformes per a consensuar decisions amb el PSOE. Això sí, cal recuperar el Grup parlamentari del Congrés de Diputats i tornar a definir les formes de participació en els òrgans de direcció del PSOE.

Candidat: Qui ha estat candidat socialista hauria estat un bon president i el millor president. Era, també, el millor

candidat, però no un bon candidat. Li faltava allò que molts no necessitem i que àdhuc ens molesta: "ganxo". ¿Caldrà pensar en Maragall en el futur?

Corrupció: Cal ser implacables amb els corruptes i donar l'exemple dins de casa..., sense pietat. (Casinos, però també Ibercop, etc...)

Federalisme: És la gran bandera dels socialistes catalans. Cal reforçar-la amb el pas previ del dret d'autodeterminació. Sense complexos (...). Però... ¿com convèncer el

PSOE?

Projecte Social i Econòmic: La imatge socialista del PSC pateix de les seves lligadures amb el programa del govern del PSOE: estil i contingut tecnòcrata i liberal. No hi busqueu ni rastre de socialdemocràcia.

Tenalla: Aquí, a Catalunya, som l'alternativa a CiU. A Madrid, CiU és "el báculo de la vejez del PSOE". I Solchaga, ¡feliç amb els elogis de Pujol! ¿Com sortir d'aquesta tenalla?

P. M.

XI PREMI DE NARRATIVA F. RAMIS. LA VILA JOIOSA 1992

- *Dotació: 250.000 pessetes • Extensió: 8 fulls o menys*
- *Presentació: per triplicat, amb plica i lema*
- *Termini d'admissió: fins al 7 de novembre*

Demaneu les bases a l'Ajuntament de la Vila Joiosa, telefon (96) 589 05 62.